

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο ωραί-
ος Πάρις, ο γυιός τοῦ βα-
σιλέως τῆς Τροίας Πριά-
μου, θαυσιζέται ἀπὸ ἕ-
ναν παράφορο ἔρωτα γιὰ
τὴν ωραιότερη τῶν γυναι-
κῶν, τὴν πεντάμορφη Ἑ-
λένη, τὴν σύζυγο τοῦ βα-
σιλέως τῆς Σπάρτης Με-
νελάου. Στὸ τέλος, μὴ
μπορῶντας πειὰ ν' αντι-
σταθῆ στοῦ πάθος, ἐξοπλι-
ζει ἕνα πλοῖο κι' ἔρχεται
στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Μενέ-
λαος τὸν φιλοξενεῖ στὰ ἀ-
νάκτορά του, μὰ ἡ Ἑλένη
τοῦ δεῖχεται ἀδιάφορη.
Ὡστόσο, ὁ Πάρις δὲν ἀ-
πογοητεύεται καί, ἐπωφε-
λούμενος ἑνὸς ταξιδιοῦ
τοῦ Μενελάου στὴν Κρή-
τη, ξεμοναχιάζει τὴν Ἑ-
λένη καὶ τῆς ἐξομολογεῖ-
ται τὸν ἔρωτά του.

Μὰ ἡ Ἑλένη τὸν ἀποκρούει φέρνοντάς του ἕνα σωρὸ ὀρθὰ ἐπιχειρήματα καὶ
στὸ τέλος ἀρνείται νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὴν Τροία ἐκουσίως καὶ νὰ ἐγκαταλεί-
ψῃ τὴ συζυγικὴ στέγη.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἐξ ἄλλου, ἐξακολούθησε ἡ Ἑλένη, ὁ ἔρωσ εἶνε πρᾶγμα
ἐφήμερο στοὺς ξένους... Ξεθυμαίνει πρὶν ἀκόμα φουντώσῃ...
Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος δὲν ἐγκατέλειψες τὴν νύμφη Οἶνῳ, ἀφοῦ τὴν ἀ-
γάπησες; Κι' ἂν ἀκόμα ἠθελες νὰ μείνῃς σταθερὸς στὸν καινούρ-
γιο σου ἔρωτα, δὲν θὰ μπορούσες... Νά, ἀπὸ τώρα κίολας στὸ
λιμάνι, οἱ Τρῶες ξεδιπλώνουν τὰ πανιά τῶν καραβιῶν τους. Νά,
ἐνῶ μοῦ μιλάς τώρα, σηκώνεται ὁ ἀνεμος πού θὰ σὲ ξαναφέρει
στὴν πατρίδα σου καὶ θὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν ἔρωτά σου...

»Θὰ σ' ἀκολουθήσω τάχα κι' ἐγὼ σύμφωνα μὲ τοὺς πόθους σου;

»Θὰ δῶ τὴν Τροία πού τόσο μοῦ τὴν ἐκθειάζεις;...

»Ὁ ἔγγονος τοῦ μεγάλου Λαομέδοντος θὰ γίνῃ σύζυγός μου;

»Αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις κάνεις αἰγούρα αὐτὴ τὴ στιγμή στὸν
ἑαυτό μου.

»Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ ἀψηφήσω τὴ φήμη μὲ τὰ μεγάλα φτε-
ρὰ τόσο, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσω τὴν ἀποδοκιμασία ὅλου τοῦ κό-
σμου;

»Τί θὰ ποῦν τάχα γιὰ μένα, ἂν τὸ κάνω αὐτό, στὴν Σπάρτη,
στὴν Ἑλλάδα ὀλόκληρη καὶ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Τροία τὴν ἴδια;

»Τί θὰ ὑποθέσουν γιὰ μένα, ὁ πατέρας σου καὶ ἡ μητέρα σου,
οἱ ἀδελφοί σου καὶ ἡ ἀδελφές σου κι' οἱ Τρῶες ὅλοι;

»Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος ἀργότερα, θὰ μπορῆς νὰ ἔχῃς ἐμπιστοσύνη
στὴν πίστι μου, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέτοιο περιστατικό; Μόλις θὰ
θλήπῃς ἕνα ξένο νὰ μὲ ζυγῶνῃ, ἡ ζήλεια κι' ὁ φόβος θὰ σοῦ
ματώνῃ τὴν καρδιά...

»Ὁχι! Ὁχι!... Θὰ προτιμούσα ν' ἀνοι-
ξῇ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ παρὰ νὰ σ' ἀ-
κολουθήσω καὶ νὰ πάθω ὅλ' αὐτά...

»Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὰ πλούτη τῆς Τροί-
ας, τὰ πολυτελῆ δῶρα, ἡ πορφύρα, τὸ
χρυσάφι καὶ τὰ πολύτιμα ὑφά-
σματα θὰ μαζευτοῦν σὲ σωροὺς
δλόγουρά μου... Μὰ — ἐπίτρεψέ
μου τὴν εἰλικρίνειά μου — τὰ δῶ-
ρα σου δὲν εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ
κόψουν τοὺς δεισμούς πού μὲ συγ-
κρατοῦν ἐδῶ...

»Ποῖος θὰ μὲ ὑπερασπιστῇ ἂν
τύχη καὶ μὲ προσβάλουν στὴν
πατρίδα σου; Ποῦ θὰ βρῶ τοὺς
γενναίους μου ἀδελφούς, τὸν Κά-
στορα καὶ τὸν Πολυδεύκη; Ποῦ
θὰ βρῶ τὸν πατέρα μου γιὰ νὰ
μὲ ὑποστηρίξῃ;

»Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ὁ Ἰάσων ἔκα-
νε τίς πιὸ λαμπρὲς ὑποσχέσεις
στὴν Μήδεια ὡς ὅτου νὰ τὴν πά-
ρῃ κοντά του. Θὰ μοῦ πῆς ἴσως:
«Μὴ φοβᾷσαι τέτοια πράγματα
ἀπὸ μένα». Μὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς
ὅταν περνᾷ ὁ ἔρωσ, ξεχνᾷμε καὶ
τίς ὑποσχέσεις μας καὶ τοὺς ὀρ-
κούς μας.

»Μὲ τρομάζει ἀκόμα κι' ὁ φλο-
γισμένος δαυλὸς πού εἶδε ἡ μη-
τέρα σου στὸ ὄνειρό της πρὶν ἀ-
κόμα γεννηθῆς... Πιστεύω στοὺς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΠΑΡΤΗΣ

(Ἡ ζωὴ τῆς ωραιότερας γυναικας τῶν αἰῶνων, γραμ-
μένη ἀπὸ τὸν Γάλλο ἱστορικὸ Φούνκ Μπραντάνο)

σὺν μὲ σταυρωμένα χέρια ;

»Καυχᾶσαι γιὰ τὶς ἀνδραγαθίες σου. Μὰ ἡ ὄψι σου διαφεύδει
τὰ λόγια σου... Ἀνήκεις περισσότερο μὲ τὴν ὠμορφιά σου στὴν
Ἀφροδίτη παρὰ μὲ τὴν ἀνδρεία σου στὸν Ἄρη. Ὁ Ἐκτωρ πού
δικαίως μοῦ τὸν ἐξεθείασες μπορεῖ νὰ πολεμήσῃ στὴ θέσι σου...
Ἐσὺ εἶσαι πλάσμενος γιὰ ἄλλους ἀγῶνες καὶ θὰ μπορούσα κι'
ἐγὼ νὰ συμμετάσχω σ' αὐτούς, ἂν ἤμουν πιὸ τολμηρὴ... Ποιὸς
ξέρει... Ἴσως ὁ καιρὸς νὰ νικήσῃ τοὺς δισταγμούς μου καὶ ἴ-
σως μιὰ μέρα νὰ σοῦ ἀπλώσω τὰ χέρια μου γιὰ νὰ περάσῃς σ'
αὐτὲς τὶς ἀλυσίδες τῆς ἀγάπης... Αὐτὸ ὅμως εἶνε ἕνα αἶνιγμα
τῆς μοίρας...»

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ἡ Ἑλένη καὶ σῶπασε...

Κι' ὁ Πάρις, μὲ μιὰ μικρὴ ἀπογοήτευσί στὴν καρδιά, ἀναγ-
κᾶστηκε ν' ἀποσυρθῇ...

Ἔτσι ἡ μέρες κι' ἡ ἐβδομάδες περνοῦσαν...

Ὁ Πάρις πού ἡ καρδιά του φλογιζόταν ὀλοένα καὶ πιὸ πολὺ
ἀπὸ τὸν ἔρωτά του, ἐξακολουθοῦσε νὰ πολιορκῆ τὴν Ἑλένη...
Καὶ ἡ πολιορκία του αὐτὴ γινόταν ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα καὶ πιὸ
στενὴ, ὅσο πού ἕνα καλὸ πρωὶ ἡ Ἑλένη ἀναγκάστηκε νὰ φύ-
γῃ ἀπ' τὸ παλάτι της καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ ἀλαφιασμένη
στοὺς δρόμους τῆς Σπάρτης...

Ἴσως ὅμως ἡ φυγὴ της αὐτὴ νὰ ἦταν καὶ σκόπιμη καὶ αὐτὸ
φαίνεται πὼς εἶνε τὸ πιὸ πιθανόν. Ἦθελε δηλαδὴ ἔτσι νὰ ἐξα-
ναγκάσῃ τὸν Πάρι νὰ τὴν κυνηγήσῃ, νὰ τὴν πιάσῃ, νὰ τὴ ἀπα-
γάγῃ καὶ νὰ πέσῃ ὅλη ἡ εὐθύνη ἐπάνω του.

Τρέχοντας ἡ Ἑλένη — σάν τὴ Σταχτομπούτα κι' αὐτὴ — ἔ-
χασε ἕνα ἀπὸ τὰ σανδάλια της στὴ γωνιά κάποιου δρόμου τῆς
Σπάρτης, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖ-
νη, ὠνομάστηκε Σανδαλιόν.

Ἡ Ἀφροδίτη ὡστόσο εὐνοοῦσε τὸν ἐ-
ρωτευμένο πρίγκηπα τῆς Τροίας.

Πράγματι δὲ ὁ Πάρις κατῶρθωσε νὰ
πιάσῃ τὴν Ἑλένη, νὰ τὴν παρασύρῃ ὡς

τὰ καράβια τῶν Τρῶων πού τὸν
περίμεναν στὸ λιμάνι καὶ νὰ τὴν
πάρῃ μαζί του στὴν πατρίδα του.

Ἀπὸ τὴν στιγμή πού ὁ Πάρις
ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω της κά-
θε ἀντίστασις ἐκ μέρους τῆς ὠ-
ραίας Ἑλένης ἔπαψε... Ἦταν τά-
χα αὐτὸ συνέπεια τῆς παντοδύνα-
μης θελήσεως τῆς Ἀφροδίτης, ἡ
ὠφείλετο στὴν ἴδια τὴν Ἑλένη, ἡ
ὁποία κατὰ θάθος ἀγαποῦσε τὸν
ὠμορφο Πάρι ;

Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκεῖνη, τὰ δέ-
χτηκε ὅλα μὲ μιὰ γαλήνια ἀξιο-
πρέπεια, μὲ μιὰ περήφανη ἐγκαρ-
τέρησι, τῆς ὁποίας ὁ Ὅμηρος
μᾶς δίνει στὴν Ἰλιάδα μιὰ ἀσύγ-
κριτη εἰκόνα.

Ἡ χαρὰ μὲ τὴν ὁποία ὑποδέ-
χτηκαν στὴν Τροία τὴν ωραιότε-
ρα τῶν γυναικῶν ἦταν ἀνωτέρα
κάθε περιγραφῆς κι' ἡ ἐνθουσιῶ-
δεις ἐκδηλώσεις κι' ἡ ἐπευφημία
τοῦ λαοῦ θάσστηξαν ὄχι μόνο τὴν

Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Πάρις